

CELE MAI FRUMOASE
POVESTI de
H.C. ANDERSEN

revestite de Agnès Vandewiele

Ilustrații de Jean-Noël Rochut

Traducere din limba italiană de
Geanina Tivdă

CORINT JUNIOR

Cuprins

Mica sirenă	17-28
Rătușca cea urâtă	29-36
Fetița cu chibrituri	37-44
Prințesa și bobul de mazăre	45-48
Păstorita și coșarul	49-56
Crăiasa Zăpezilor	57-70
Degețica	71-78
Hainele noi ale împăratului	79-86
Amnarul fermecat	87-94
Păpușarul	95-102
Povestea celor douăsprezece lebede	103-110
Soldățelul de plumb cel neînfricat	111-118
Privighetoarea și împăratul	119-126
Cufărul zburător	127-134
Casa cea veche	135-142
Hans cel nătâng	143-150
Ultimul vis al stejarului	151-158
Prințesa și porcarul	159-166
Omul de Zăpadă	167-174
Bradul	175-182
Fiecare om și fiecare lucru la locul lui	183-190
Trăncăneală de copii	191-194
Bătrânul felinar	195-202
Florile micuței Ida	203-210
Klaus cel mare și Klaus cel mic	211-220

MICA SIRENĂ

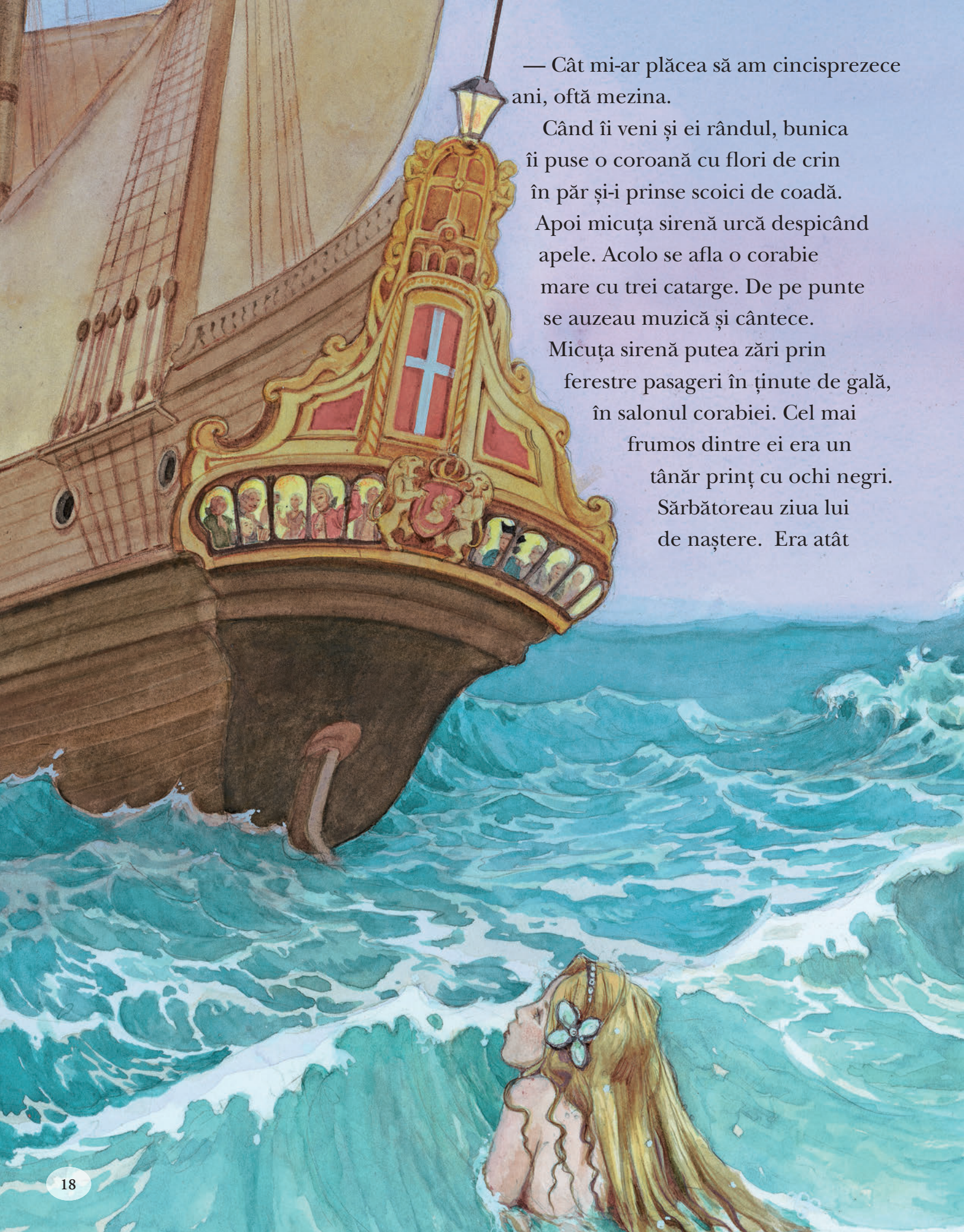
În largul mării, pe fundul apei albastre și cristaline, se înalță castelul regelui mării. Vădov de mulți ani, trăia acolo cu bătrâna lui mamă și cu ficele sale, cele șase prințese ale mării. Cea mai tânără era cea mai frumoasă dintre toate. Ca și pentru surorile ei, trupul i se termina într-o coadă de pește.

— Când veți împlini cincisprezece ani, le spusese bunica lor, veți putea urca la suprafață!

Fiecare dintre surori promitea să le povestească celor mai tinere ce aveau să vadă mai frumos. Mezina era cea mai nerăbdătoare. Când cea mai mare dintre prințese împlini cincisprezece ani, urcă la suprafața mării și le povesti surorilor ei cât de mult îi plăcuse să privească marele oraș cu lumini strălucitoare. Apoi le veni rândul celorlalte surori.

— Cât mi-ar plăcea să am cincisprezece ani, oftă mezina.

Când îi veni și ei rândul, bunica îi puse o coroană cu flori de crin în păr și-i prinse scoici de coadă. Apoi micuța sirenă urcă despicănd apele. Acolo se afla o corabie mare cu trei catarge. De pe punte se auzeau muzică și cântece.

Micuța sirenă putea zări prin ferestre pasageri în ținute de gală, în salonul corabiei. Cel mai frumos dintre ei era un tânăr prinț cu ochi negri. Sărbătoreau ziua lui de naștere. Era atât

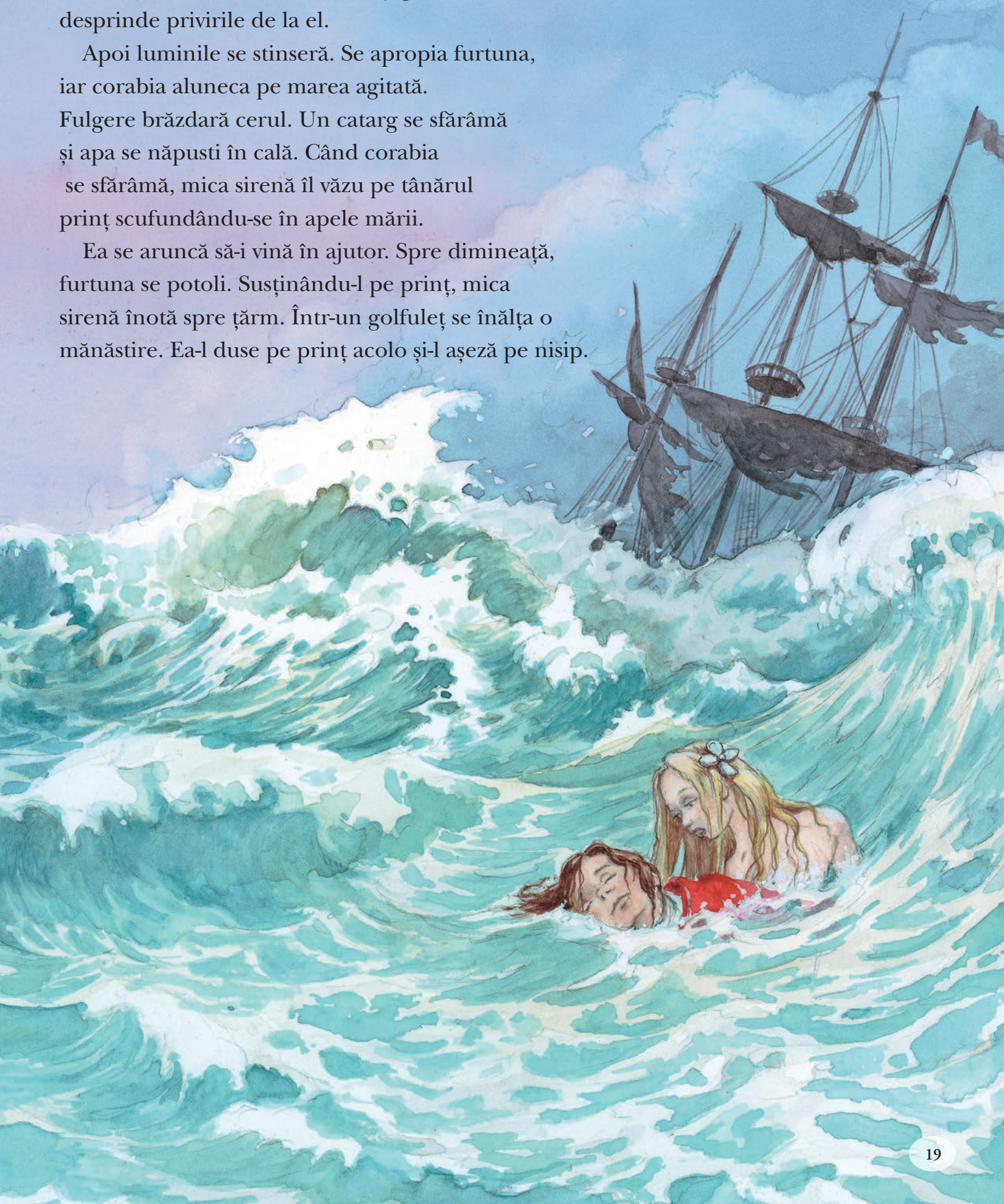

de frumos, încât mica sirenă nu-și putu desprinde privirile de la el.

Apoi luminile se stinseră. Se apropia furtuna, iar corabia aluneca pe marea agitată.

Fulgere brăzdară cerul. Un catarg se sfărâmă și apa se năpusti în cală. Când corabia se sfărâmă, mica sirenă îl văzu pe tânărul prinț scufundându-se în apele mării.

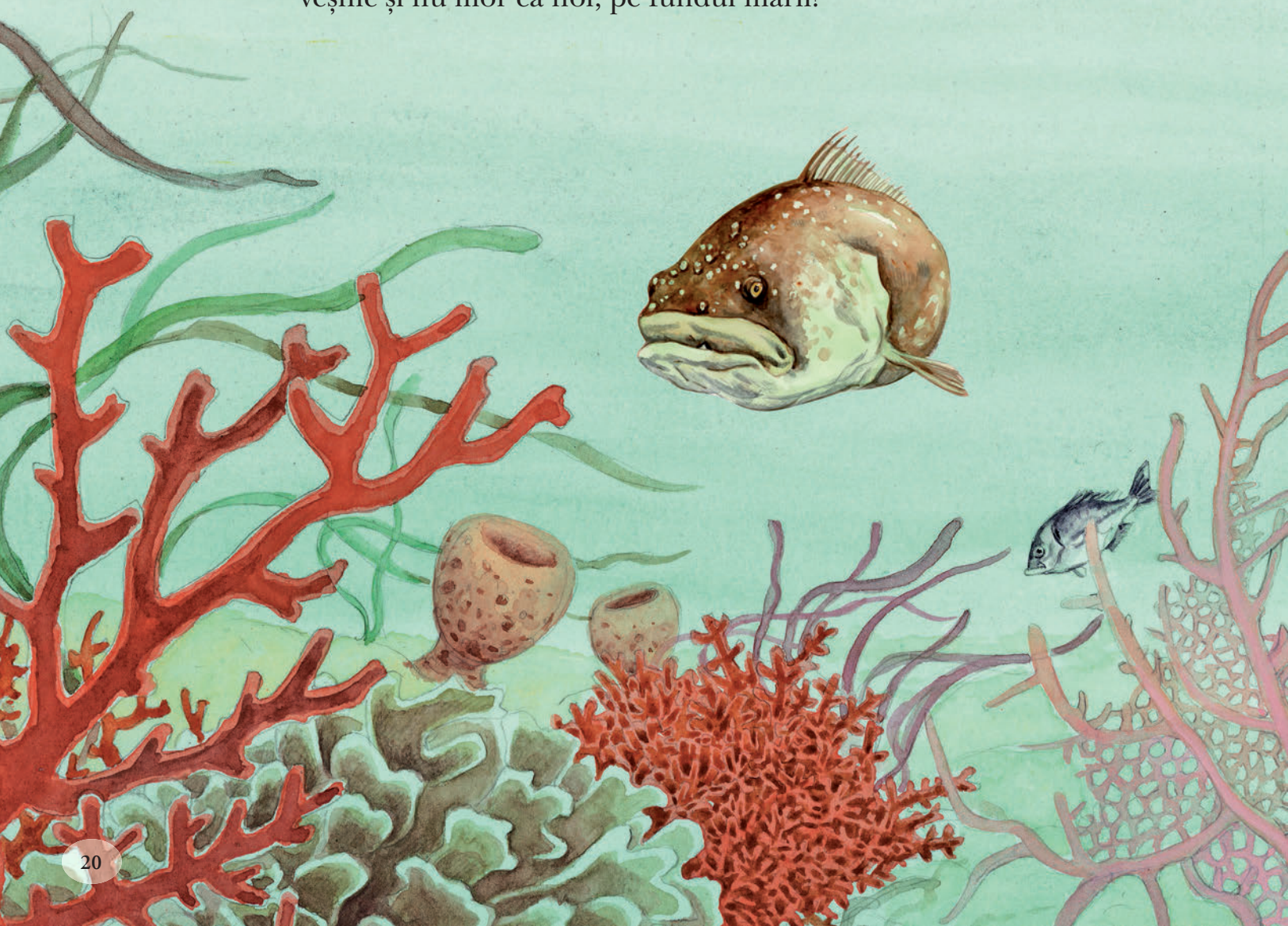
Ea se aruncă să-i vină în ajutor. Spre dimineață, furtuna se potoli. Susținându-l pe prinț, mica sirenă înotă spre țărm. Într-un golfuleț se înălța o mănăstire. Ea-l duse pe prinț acolo și-l așeză pe nisip.

Una dintre tinerele din mănăstire veni în grabă și apoi plecă după ajutoare. Mica sirenă, ascunsă după o stâncă înaltă, îl văzu pe prinț venindu-și în fire. Îi zâmbi tinerei, dar nu o putu vedea pe sirena care-i salvase viața. Posomorâtă, ea se întoarse la tatăl ei. Deseori, urca din nou în locul unde-l lăsase pe prinț, apoi, deznădăjduită, se întorcea acasă fără să-l fi văzut. Într-o zi, ea le mărturisi surorilor ei întâmplarea. Una dintre ele, știind cine era prințul, o duse spre coastă, unde se înălța castelul lui. Ea se întoarse acolo de multe ori, fericită să-l vadă, fără știrea lui. Ea-i îndrăgea pe oameni tot mai mult și tânjea să locuiască în lumea lor. O întrebă pe bunica ei:

— Dacă oamenii nu se îneacă, înseamnă că pot trăi veșnic și nu mor ca noi, pe fundul mării?

— Ba da, îi spuse bătrâna, și ei trebuie să moară, iar viața lor este și mai scurtă decât a noastră. Noi putem atinge vârsta de trei sute de ani, dar când ne încetăm existența aici, ne prefacem în spuma valurilor. Oamenii însă au un suflet care trăiește veșnic.

— Vai, spuse mica sirenă, aș da toți anii pe care-i am de trăit ca să fiu o singură zi o ființă umană și să am parte mai apoi de lumea cerească!

— Nu gândi astfel, îi spuse bătrâna sirenă. Noi suntem mult mai fericiți decât oamenii.

— Ce am de făcut ca să câștig viața veșnică?

— Ar trebui să câștigi iubirea unui om. Atunci sufletul lui s-ar strecura în trupul tău și tu ai avea parte de fericirea omenească. El ți-ar da un suflet și l-ar păstra pe al lui. Dar acest lucru nu este cu puțință, căci coada ta de pește i se va părea foarte urâtă.

Mica sirenă își privi coada cu deznădejde.

